

at han mente at raade over en Magt, som kunde komme Benſtrefleretallet her i Thinget til væſentlig Nytte under eventuelle Kampe. Er det da virkelig den Magt, som Stortallet beroliger ſig med? Tro De, at denne Magt er i Stand til at hve Dem en ſaadan Viſtand under viſſe Eventualiteter, at den kunde være dem til virkelig Nytte, at den kunde hve dem ud over de Vanſkeligheder, ſom de ellers næppe ville kunne komme igjennem, ſaa vil jeg tillade mig at ſige, at Miniſteriet maatte være meget ſtøbt og meget vanſkelmodigt, derſom det ikke med de Midler, det har til ſin Raadighed, i Tide vilde vide at træffe Foranſtaltninger til at beſtytte det, der abſolut maa beſtyttes her i vort Samfund (Modſigelse) mod Ulovligheder. Det er det, jeg mener: mod ulovlige Angreb. Og det er Regjeringen i Stand til med de Midler, den har til ſin Raadighed, og derfor ſiger jeg: ſtol blot ikke paa den Magt, det ærede Medlem kan tilføje dem; thi de ville kun blive ſtuffede. Jeg tror ſaaledes ikke, at de Herrer nu ere nærmere til at ſætte deres egentlige Forbringinger igjennem, end de hele Tiden have været. Lad os derfor ſe at arbejde ſammen paa at undgaa Konflikt. Jeg vil for mit Bedkommende gjerne være med til at gjøre, hvad jeg kan, for at vi kunne komme til at fortfætte de regelrette Tilſtænde, at vi kunne ſaae en midlertidig Finantslov, for derved lettere at komme til Enighed om en endelig Finantslov. Men de Herrer maa ikke tro, at de opnaae det ved ufravigelig at faſtholde det en Gang indtagne Standpunkt. Selv om de tro, at det, de have budt, er ſaa rigeligt, ſaa at de kunne kaſte Anſvaret fra ſig: ſaa kunne de i alle Tilfælde ikke frigjøre ſig for Følgerne, der maatte flyde af, at vi ikke beholde regelmæssige Tilſtænde.

Holſtein: Ja, jeg ſkal i Anledning af de Spørgsmaal, ſom den høitærede Conſeilspræſident rettede til mig, kun ſige, at jeg ſelvfølgelig i dette ſom i alle andre Forhold i Livet, hvis det ſkulde lykkes Nogen at overbevise mig om, at der fandtes en bedre og mere grundlovmæssig Form eller Forſtaaelse, ikke vil handle mod min Overbeviſning paa dette Omraade, ſelv om det maatte være den høitærede Conſeilspræſident, der i dette Tilfælde overbeviste mig, men at jeg ganſte viſt ikke har nogen Tro til, at dette vil ſte, efter den Maade, jeg har underſøgt diſſe Forhold paa. Abſolut at faſtholde Noget mod min bedre Overbeviſning kunde imidlertid ikke falde mig ind. Alſaa, ſkulde det ſte, at jeg blev overbevist om, at jeg har taget Feil, og at der fandtes en mere grundlovmæssig Form eller Forſtaaelse, ſkal jeg paa dette Punkt

ſom ogſaa ellers gjøre, hvad jeg anſer for min Pligt.

Mourad: Det, at den høitagtede Conſeilspræſident henvendte ſig med en Forſpørgſel til den ærede Ordfører, giver mig Driftighed til at henvende et Spørgsmaal til ham, nemlig: Vil den høitærede Conſeilspræſident abſolut modsætte ſig et Endringsforſlag, der gaar ud paa, at følgende Ord i Lovforſlaget: „med de Endringer, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger“ afløjes af følgende Ord: „med de Forhøiſelser, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger, og de Medſættelser, ſom ere vedtagne af en af Rigsdagens Afdelinger“?

Conſeilspræſidenten og Finantsminiſteren (Eſtrup): Saavidt jeg mindes, har jeg allerede en Gang beſvaret dette Spørgsmaal. Mit Svar kan i alt Fald ikke være tvivlſomt. Ved en ſaadan Afſættelse vil den ene af Rigsdagens Afdelinger, enten Folkethinget eller Landsktinget, kunne abſolut umuliggjøre enhver Regjerings Benyttelse af en midlertidig Finantslov.

Klein: Naar den høitærede Conſeilspræſident ſluttede ſin forſte Udtaleſe med, at han var villig til at medvirke til en overſtømmende Beſlutning af begge Thing, hvorved den midlertidige Finantslov kunde blive vedtaget, ſaa er det ikke Andet, end hvad jeg beſtændig fra førſt af har ventet fra den høitærede Miniſters Side; men jeg ſkal tillade mig at udtale, at det har glædet mig, at han udtrykkelig har ſagt det. Søvrigt har jeg kun at give et Svar til den høitærede Miniſter. Den høitærede Miniſter indrømmede, at Medlemmerne ved en midlertidig Finantslov ſelvfølgelig blive mindre, naar den i ſin Tid, det vil ſige i behørig Tid inden Finantsaarets Slutning, dækkes af en ordinær Finantslov; men ikke deſtomindre vil der, mente Miniſteren, kunne komme Medlemmer alligevel, navnlig naar den midlertidige Finantslov kom til at gjælde for en ikke ganſte kort Tid, flere Maaneder, to, tre, fire Maaneder; og han tilføiede, at det jo ikke var noget Ujædnt. Deri har den høitærede Miniſter fuldſtændig Ret; men jeg vil dertil erindre om, at, hvorledes man end vil afſætte en midlertidig Finantslov, forekommer det mig dog, at Medlemmer af den Art, ſom han nævnte, ikke ville kunne udgaa. Det er ganſte ſandt, at, naar den midlertidige Tilſtand udſtrækkes over flere Maaneder, vil man ſole ſig forhindret fra at ſætte mange Ting i Værk, ſom man maa erkjende for at være gavnlige og nyttige. Men ſelv om